

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ἑτησίᾳ δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ δρ. 25.—
Ἑξάμηνος > 8,50	Ἑξάμηνος > 13.—
Τριμήνου > 4,50	Τριμήνου > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰουνίου 1921

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 28

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Φωνὴς ἀκούσθησαν ἀπὸ κοιτῶν καὶ τὰ μεγάλα καπέλλα τῶν ἀκροβολιστῶν τοῦ βίου συντάγματος, φάνηκαν στὴν κορυφὴ τοῦ πλαϊνοῦ τοίχου.

Ἦταν ὁ στρατηγὸς Μενού, πού κατὰ τρεῖς γένεθ' αὐτὸς ἀπὸ ἑν' ἄλλο ρήγμα. Οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς Ἀλεξάνδρειας ἔφυγαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ἀπὸ πού νὰ τοὺς κυνηγήσῃ κανεὶς; Στὰ πόδια τῶν στρατιωτῶν ἀπλωνόταν μὴ ἀπέραντῃ πόλῃ μὲ στενοὺς δρόμους καὶ μὲ σπίτια πού, ἀντὶ σκεπῆς μὲ κεραμίδια, εἶχαν ταρατσες, ὅπως συνειθίζεται στὴν Ἀνατολή.

Κορμιοὶ μιναρῆδες καὶ ὀλοὶ ἐφάνταζαν ὡς καὶ ἐκεῖ, μέσα στὴ θάλασσα τῶν σπιτιῶν, καὶ στίς κορυφὰς τοὺς ἐγυάλιζε χρυσὸ τὸ μισοφύγχαρο, ἐμβλημα τοῦ Ἰσλάμ.

Ὁ Γιάννης εἶχε φθάσει εἰς ἕνα στεγνὸ πύργο, ἀντικρὺ στὴν εἴσοδον τοῦ λιμανιοῦ, καὶ ζητοῦσε καμμιὰ διέξοδο, καμμιὰ σκάλα, γιὰ νὰ κατέβῃ στὴν πόλιν. Καμμιὰ δωδεκαριά στρατιῶτες τοῦ λόγου τοῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

—Στάσου, εἶπε στὸν Καγκαλό· νὰ ἔνα πῆλτι πού ἀκουμπᾷ στὸ τεῖχος. Θὰ πηγήσῃ... δὲν εἶναι πολὺ ψηλά... ὕστερα πᾶς καὶ σὺ.

Μία ταρατσα, πραγματικῶς, φαινόταν καὶ κάτω.

Τὰ τέσσερα μέτρα πού τὸν ἐχώριζαν, γιὰ τὸν Γιάννη ἦταν παιχιδάκι. Δὲν ἔφερε ὅμως πῶς οἱ ταρατσες αὐτές, κτιζόμενες ἀπὸ τοῦβλα καὶ πηλό, δὲν ἀντέρουσαν πολὺ.

Πῆδησε, μὲ τὸ δεξιὸν χερὶ κρατῶν τὸ τουφέκι καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ τὴν ῥάχη τοῦ σπαθιοῦ του.

Μὲ τὸ βάρος τοῦ ὅμως ἀνοίχθηκε στὴν ταρατσα μὴ τρύπα (*) πού τὸν ἐχώρεσε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ μαζὶ μὲ τὰ τοῦβλα καὶ τοὺς ἀπέσπασε πού ἔπεφταν, βρέθηκε ξαπλωμένος ἀπάνω σὲ κάτι μαλακὰ μαξιλάρια, στὴ

μέσῃ ἑνὸς μεγάλου θαλάμου, πού ἦταν τριγυρισμένος ἀπὸ μαρμαρένιες κολόννες!

Συγχρόνως ἀντήχησαν γύρω του ξερωνητά καὶ καμμιὰ δωδεκαριά γυναῖκες, ντυμένες μὲ πλούσια ὑφάσματα φαντακτερῶν χρωμάτων, ἔφυγαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὰν τρελλὰ καὶ μαζεύτηκαν σὲ μιὰν ἀκρὴ τοῦ θαλάμου.

Ἐπειτὸ καινούργιος κρότος ἀκούσθηκε στὴν ταρατσα. Ἐνα ζευγάρὶ πόδια μὲ μακριὰς μαῦρες γκέτες φάνηκαν στὴν τρύπα,

πού ἔχασκε ἀνάμεσα στοὺς χρυσοὺς σταλακτῖτες τοῦ ταβανιοῦ· καὶ ὁ Γιάννης μόλις πρόφθασε νὰ τοαδηχθῇ, γιὰ νὰ μὴ δεχθῇ κατακέφαλα τὸν ἀερόλιθον αὐτό, πού δὲν ἦταν παρὰ ὁ πιστὸς του Καγκαλό.

Εἶχε πηδήσει καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ τὸ λογία του.

Εἶχαν πέσει καὶ οἱ δύο στὸ χρέμι ἑνὸς πλουτοῦ Μουσουλμάνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Στὴν Αἴγυπτον.

Μόλις ἐπρόφθασε ὁ Γιάννης νὰλλάξῃ μὲ τὸν Καγκαλό ἕνα βλέμμα, ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστὰ τοὺς ἑνας πελώριος Ἀράπης μὲ ἄσπρο ἀντερί, μὲ κόκκινη ζώνη καὶ μ' ἕνα φοβερὸ γιαταγάνι.

Εὐτυχῶς ὁ Καγκαλό πρόφθασε νὰ τραβηχθῇ στὸ πλάι καὶ τὴ σπαθιά, πού θάταν ὅλη δική του, τὴν ἔφαγε τὸ ντιβάνι.

Συγχρόνως ὅμως ἡ λόγχη τοῦ Γιάννη, γοργῇ ὅπως πάντα, χώθηκε στὸ πλευρὸ τοῦ μαῦρου φύλακα τοῦ χαρμιού, πού σωριάσθηκε χάμω βαρὺς, ἐνῷ οἱ γυναῖκες ἔπεφταν γονατιστές καὶ ἔξεφωνίζαν ἀπὸ τὸν τρόμον.

Ὁ Γιάννης τριγύρισε τότε τὸν θάλαμον. Παντοῦ ἀνοίγονταν σκοτεινὰ δωματῖκια, στρωμένα μὲ ψάθες. Στὴ

μέσῃ ἑνὸς ἀπ' αὐτά, εἶδε ἕνα μικρὸ μαρμαρίνο συντριβάνι. Στενόμελτρα παραθυράκια μὲ δικτυωτὰ ἄφιναν νὰ περῇ ἕνα μέτριο φῶς. Στοιὺς τοίχους ἦταν ἀπλωμένα ὑφάσματα μὲ παράξενες ζωγραφιές, πού παρίσταναν καμήλες, φοῖνικες καὶ λουλούδια. Ὑπῆρχαν ἀκόμα καὶ κρεβάτια μὲ κουβέρτες μεταξωτὲς χρυσοκέντητες.

Ἀλλὰ πούθενά ὁ μικρὸς λοχίας δὲν εἶδε πόρτα. Μία μόνη διέξοδος ὑπῆρχε· ἡ τρύπα ἐκεῖνη στὸ ταβάνι. Ἀλλὰ ὁ θάλαμος ἦταν πολὺ ψηλὸς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ φτάσῃ κανεὶς ὡς καὶ πάνω.

— Πιστήκαμε στὴ φάνα! εἶπε ὁ Γιάννης.

Ὁ Γιάννης ὤρμησε μὲ θυμὸ καὶ ὤψωσε τὸ τουφέκι . . . (Σελ. 218.)

— Τὴν πάθαμε! ἐπρόσθεσε ὁ Καγκιλό.
— Οἱ σύντροφοί μας ὅμως θά μᾶς εἶδαν πού πέσαμε! ἐδῶ μέσα...

— Δὲν τὸ πιστεύω. Τοὺς εἶχαμε ἀρῆσει πολὺ πίσω ἐμεῖς οἱ δύο. Μὰ νὰ ἰδοῦμε! Ἄ νὰ! αὐτοὶ οἱ ὡμορφες κυρίες, πού μᾶς κοιτάζουν, θά ξέρονται βέβαια πού εἶναι ἡ πόρτα. Ἄν τίς κάναμε νὰ μιλήσουν;

Ἐκαμε λίγα βήματα πρὸς τίς γυναῖκες, πού οἱ ἐντρομὲς φωνές τους διπλασιάστηκαν, καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ ἓνα στενὸ ἀνοιγμα, σὰν τουφεκίον, ἐπρόβαλε ἡ ἀργυροποικίλη κάννα ἐνὸς τουφεκιοῦ.

— Τὸ νοῦ σου! σκύψε! φώναξε ὁ Γιάννης.

Ἦταν καιρὸς. Μία σφαῖρα σφύριξε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Καγκιλό, ἀγριζόντας τὰ μαλλιά του.

Συγχρόνως μανιὼν κτυπήματα ἐφάνταζαν τὸν ξυλότοιχο, πού ἦσαν δίπλα στὴν τουφεκίον. Φωνές, βλαστήμιες, βρισιές, — καὶ σὲ γλῶσσα πού τὴν καταλάβαιναν καλὰ οἱ δύο φυλακισμένοι, — ἐφθάναν ἀπ' ἐξω. Καὶ σὲ λίγο, ἀπὸ ἓνα ρήγμα πού τὸ ἔκαμε ἓνα χοντρὸ μαδέρι, φάνηκαν τὰ γνωστὰ πρόσωπα τῶν γρεναδιέρων τοῦ λόχου τοῦ Γιάννη.

— Νά τον! ἐφώναξε ὁ Μισύ.

Καὶ μὲ τὴν λόγην ψηλά, τὰ παλληκάρια μπήκαν στὸ θάλαμο, σπρώχνοντας μπροστά τους ἓναν Ἀράπη μὲ πράσινο σαρίκι, μὲ μακρὸ κίτρινο φόρεμα, μὲ γυαλιστερό πρόσωπο σὰ χάλκινο, μὲ ζωηρὰ χαρκακτηριστικὰ καὶ μὲ κάτασπρα γένεια.

Ἡ συγκίνηση τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ συντρόφου του ἦταν μεγάλη μὰ περαστική. Σὲ λίγο βρέθηκαν ἐλεύθεροι, σ' ἓνα θαυμάσιο πατιό, — ἔτσι λέγεται ἡ ἐσωτερικὴ αὐλὴ τῶν ἀραβικῶν σπιτιῶν, — πού εἶχε περιστύλιο ἀπὸ πορφυρίτη.

Γιατὶ εἶχαν πέσει σὲ ἀληθινὸ παλάτι. Ἀπ' ἐξω, κατὰ τὴν ἀνατολικὴ συνήθεια, δὲν τὸ ξεχώριζε τίποτ' ἀπὸ τὰλλα σπιτία, ἐξὸν ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν τειχεῶν του. Ἀπὸ μέσα ὅμως εἶχε μὴ πολυτέλεια ἀνάνταστη.

Εὐκόλο ἦταν νὰ ἐνοήσῃ κανεὶς πῶς νοικοκύρης τοῦ παλατιοῦ ἦταν ὁ ἀππογόνος ἐκεῖνος Ἀράπης, γιατί μάλιστα τὸν εἶδαν οἱ γυναῖκες τοῦ χαρσιμου, ὠρμησαν σ' αὐτόν, γονάτισαν μπροστά του καὶ τοῦ φιλοῦσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μὲ κλάματα.

Ὁ Γιάννης, ἀκούοντας τὸ τουφεκίδι πού ἐπεφτε ἐξω, ἔτρεξε στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ, πού ἐβγαλε σὲ μὴ μικρὴ πλατεῖα. Παρτήρησε ὅμως πῶς οἱ στρατιῶτες του δὲν τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ὅλοι, κί! αὐτοὶ ὁ Καγκιλό, εἶχαν γυρίσει μέσα στὸ παλάτι. Ἄλλοι λεηλατοῦσαν τὰ δωμάτια, ἄλλοι ἀρπαζάν τὰ μαργαριτάρια καὶ τὰ νεκρομάρμαρα τῶν γυναικῶν. Κί! ὁ Μισύ, ἀκαθίστατα, εἶχε δέσει τὸν Ἀράπη σὲ μὴ κολόννα κί! ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν τουφεκίσῃ.

Ὁ Γιάννης ὠρμησε μὲ θυμὸ καί, μὲ ἀπότομο κίνημα, ὤψωσε τὸ τουφέκι τοῦ

ᾠδερνιάτη. — Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ σκοτώσῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! τοῦ φώναξε. Δὲν βλέπεις πῶς εἶναι ἄοπλος;

Ἐτρεξε ὕστερα στοὺς γρεναδιέρους του καὶ ἄλλους μὲ τὸ καλὸ, ἄλλους μὲ τὸ κακὸ, πάντα ὅμως μὲ κόπο, κατάρρε τέλος νὰ τοὺς μαζέψῃ καὶ νὰ τοὺς διευθύνῃ στὴν πόρτα.

Ἐκεῖ βρῆκε τὸν συνταγματάρχη Δυδάλ, ἀκολουθούμενο ἀπὸ τὸν ταγματάρχη Σκεβόλα καὶ πολλοὺς ἄλλους αξιωματικούς. Μαζὶ τους ἦταν κί! ἓνας πολίτης, Γάλλος καθὼς ἔμαθε ἀργότερα ὁ Γιάννης, ὀνομαζόμενος Μαγκιλλόν, πρῶην πρόξενος τῆς Γαλλίας στὸ Κάιρο. Τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Τουλὼν ὁ Βοναπάρτης, γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ τὸν διερμηνέα καὶ τὸν ὁδηγὸ στὶς κυριώτερες πόλεις τῆς Αἰγύπτου, πού τίς ἤξερε καλὰ.

— Ἐδῶ εἶναι, εἶπε αὐτός, τὸ σπίτι τοῦ σείχη Ἐλ — Μεσίρ.

Καὶ μπαίνοντας στὸ παλάτι, ἐπρόσθεσε: — Νά τους κιάλα!

Ἦταν ὁ γέρος Ἀράπης, πού ὁ Γιάννης τὸν εἶχε σώσει πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μισύ.

Ἀρχισαν οἱ δύο τους νὰ μιλοῦν ἀραβικά. Κί! ἔπειτα ὁ διερμηνέας τοῦ Βοναπάρτη ἐξηγήσε τὰ λόγια του στὸν συνταγματάρχη Δυδάλ.

— Ὁ σείχης Ἐλ — Μεσίρ, εἶπε, εὐγνωμονεῖ αὐτὸ τὸ παιδί, — κί! ἐδεῖξε τὸν Γιάννη, — πού τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ πού γλύτωσε τίς γυναῖκες του ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες. Γιὰ νὰ δεῖξῃ μάλιστα τὴν εὐγνωμοσύνη του, θά μεσιτεύσῃ στὸν Καροαίμ, τὸν Τούρκο διοικητὴ τῆς Ἀλεξανδρείας, νὰ παραδώσῃ τὸ προῦρι καὶ θά συμβουλευθῇ τοὺς κατοίκους νὰ καταθέσουν τὰ ὄπλα καὶ νὰ δώσουν τρόφιμα στὸ γαλλικὸ στρατό.

Ὁ Δυδάλ ἐφίξε τότε τὸ χέρι τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ εἶπε:

— Εὐγε, φίλε μου Καρδινιάν, σὲ συγχαίρω γιὰ τὴ λαμπρὴ σου ἐμπνευσή! Φαίνεται πῶς αὐτός ὁ Ἀράπης εἶναι οὐλεμᾶς, σὰ νὰ λέμε ὁ μουσουλμάνος δεσπότης τῆς Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ καὶ μᾶς τὸ πληρώνει. Ὅχι τὸ ἀνὰρρω στὸν Κλεμπε. Καλὰ ἀρχίζουμε, πολὺ καλὰ!

Ὁ Γιάννης, κατευχαριστημένος, ἔτρεξε νὰ λάβῃ μέρος στὴ μάχη, πού ἐπλησίαζε στὸ τέλος της. Καὶ σὲ λίγο ἡ Ἀλεξανδρεία ἦταν σὲ χέρια τῶν Γάλλων.

Τὸ μεσημέρι, ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ἔκαμε τὴ θριαμβευτικὴ του εἴσοδο.

Καθὼς ἔστριψε ἓνα δρόμο, μὴ σφαῖρα, ἀπὸ ἓνα παράθυρο, τοῦ ἔβλεπε τὴ μπόττα τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ ποδιοῦ. Οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς του ἀνέβηκαν στὴν ταράτσα, μπήκαν στὸ σπίτι καὶ βρῆκαν ἓνα Τούρκο μονάχο, ὀχυρωμένο στὴν κάμαρά του, μ' εἴς τωφένια γυμὰτα γύρω του. Τὸν ἐκόντωσαν στὸν τόπο.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΝΕΑ ΖΩΗ

Τὸ φῶς ἡ φωτιά τὸ ἄμωρο σπῆτι. Στάχτη ἐγένιναν τὰ πλοῦσια μαγαζιά, πού ἦσαν στὸ κάτω πάτωμα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπ' ὅλη τὴν προτερηνὴ ὡμορφιὰ ἐφαίνοντο μόνο τέσσαρες μισογκρεμισμένοι καὶ μαυρισμένοι τοῖχοι, παραθυροφύλλα κρεμασμένα καὶ μισοκαμένα, σίδηρα ἀπὸ μπαλκόνια ἐτοιμα νὰ πέσουν στὰ πεζοδρόμια. Ὅλοι οἱ διαβάτες κοντοστέκονταν λιγάνι, ἐρριχναν μὴ ματιά στὰ λείψανα τῆς πυρκαϊᾶς κί! ἐξακολουθοῦσαν τὸ δρόμο τους.

Κάθε μεσημέρι περνοῦσα ἀπὸ τὸ καμένο σπῆτι, ὅταν ἀπὸ τὴ δουλειά μου ἐπέστρεφα, στὸ σπῆτι μου. Ἦταν στὸ δρόμο μου. Καὶ κάθε φορὰ ἐρριχνα ἀπὸ μὴ ματιά στὰ ἐρείπια. Ἐλυπόμουν γιὰ τὴν κατὰστροφή καὶ παρηγοριόμουν συγχρόνως πού δὲν ἔχω κί! ἐγὼ σπῆτι. «Γιὰ φαντάσου, ἔλεγα, νὰ ἦταν δικό μου καὶ νὰ μὴ τὸ εἶχα καὶ στὴν ἀσφάλεια!»

Ἐνα μεσημέρι διέκρινα μέσα στὸ χάος ἐκεῖνο τῶν ἐρείπιων ἓνα πρᾶγμα νοικοκυρεμένο, ταχυτικό. Ἐνας μπαλωματὴς εἶχε κατεβάσει ἓναν τσίγκο, πού κρεμόταν ἀπειλητικὸς στὰ κεφάλια τῶν διαβατῶν, τὸν εἶχε στηρίξει στὸν τοῖχο καὶ σὲ δύο δοκάρια μισοκαμένα καὶ καρδουνασμένα ἀπ' ἐξω, εἶχε φτιάξῃ ἓνα μικρὸ ὑπόστεγο καὶ ἀπὸ κάτω κεῖ, προφυλαγμένος ἀπὸ τὴ βορρῇ καὶ τὸν ἥλιο, ἐμπάλωνε παπούτσι.

Μοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ θέαμα αὐτό. Ἦταν μὴ νέα ζωὴ πού φύτρωνε στὰ ἐρείπια τῆς πυρκαϊᾶς. Κί! ἐθυμώθηκα ἐν ἄλλο ὅμοιο φαινόμενο πού ἔχω δῆ πολλὰς φορὰς δυστυχῶς στὴ ζωὴ μου: Οἱ τσοπάνδες ἐπάνω στὰ βουνά, πολλὰς φορὰς ἔτσι γιὰ γεῦστο, βάζουν φωτιά καὶ καῖνε τοὺς καταπράσι-νους θάμνους, πού στολίζουν τίς πλαγιὰς τῶν βουνῶν. Κί! ἐκεῖ πού ἦταν θάλασσα πρασινάδας τὴν ἄλλη μέρα βλέπει κανεὶς μαῦρα καψάλια σὰν μαῦρα σκελετωμένα χέρια ὕψωμένα στὸν οὐρανὸ γιὰ κατάρρα. Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως, δίπλα στὰ μαῦρα καψάλια, βλέπει κανεὶς πράσινα πεντατρυφερά βλαστάρια. Εἶναι ἡ νέα ζωὴ πού φυτρώνει στὰ ἐρείπια τῆς πυρκαϊᾶς.

Τὸ ἄλλο μεσημέρι, ἡ ἀπλὴ ζωὴ τοῦ μπαλωματῆ εἶχε μεγαλώσει. Ἀντίκρου τοῦ καθότανε μὴ γυναῖκα μ' ἓνα μικρὸ στήν ἀγκαλιά καὶ κοντὰ της ἓν ἄλλο [μεγαλότερο] παιδάκι. Τὸ τραπέζι τῆς δουλειᾶς εἶχε μεταβληθῇ σὲ τραπέζι φαγητοῦ. Ὁ ἀντρας, ἡ γυναῖκα καὶ τὸ παιδάκι ἔτρωγαν ἀπὸ μὴ γαδάθα πῆλιν, πού ἦταν στὴ μέση, φασουλάδα. Κάποτε-κάποτε ἡ μάνα ἐδούλε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μασημένη τροφή, τὴν ἐδούλε στὸ στόμα τοῦ μωροῦ καὶ τὴν ἐσπρωχνε μὲ τὸ δάχτυλό της. Τὸ ἐτάξι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς σὰν χελιδόνι τὰ μικρά του. Κί! ἐσκαπτόμουν: «Ἀρά γε ἡ γὰ ἀπλὴ ζωὴ, πού φύτρωνε ἐκεῖ, εἶναι χειρότερη ἀπὸ κείνην πού κάηκε».

— Ὅχι τῆς βρῆς, Πανσέ.
Κί! ὁ Πανσὲς τίς βρῆκε. Ὑστερ' ἀπὸ ὅχτω ἡμέρες ἡ Χρυσόμπουμπουκα εἶχε ἓνα διάχρονο φόρεμα, πού ἔλεγε κανεὶς πῶς ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ ἀχτίνες τοῦ οὐράνιου

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗ-ΠΙΣΣΑΣ ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 211.)

Τραγοῦδαχν, φώναζαν. Γινόταν τοῦ κουτρούλη τὸ πανηγύρι. Ἀξάρνα, ἡ Καμπανέλλα σηκώθηκε καὶ χτύπησε τὸ κίτρινο μετωπάλι της:

— Εἴμαστε ἀνάξιοι. Καμμιὰ μας δὲ σκέρθηκε τὸν καίμενο τὸν Πανσέ.

— Ἀλήθεια!

— Ὁ καίμενος ὁ Πανσὲς...

— Ναι, βέβαια, φερθήκαμε πολὺ ἄσχημα!

Ἀπαντοῦσαν οἱ σκλάβες ντροπισμένες. Βγήκαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ δωμάτιό τους, ἔτρεξαν σὰν τρελλές στὸ διάδρομο κί! ἔφτασαν σὰ σίφωνα στὴν κάμαρα, ὅπου ἐργάζονταν ὁ μπάμπας-Πανσὲς.

— Βούδδα, βοήθα! Τί τρέχει; ψιθύρισε τρομαγμένης.

— Ἡ πριγκήπισσα ἔφυγε, θά λείψῃ ὅλη τὴν ἡμέρα κί! ἤρθαμε νὰ σὲ πάρουμε νὰ παίξῃς μαζί μας.

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος κατάλαβε. Ἐνα πλατὺ γέλιο φώτισε τὸ κίτρινό του πρόσωπο. Καί, χωρὶς λέξη, ἀκολούθησε τίς σκλάβες.

Ἀ! ὁ καίμενος ὁ Πανσὲς! Τί τράδαχε κί! αὐτὸς μὲ τὴ Χρυσόμπουμπουκα!

Ὅταν ἡ πριγκήπισσα εἶχε καμμιὰ παρὰ-λογη ἰδέα, ὁ Πανσὲς ἦταν ἐκεῖνος στὸν ὅποιο τὴν ἐμπιστευόταν κί! αὐτὸς πάλι ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ τίς πολυάρθρες ἰδιοτροπίες της.

Μὴ μέρα, θέλησε τὸ πούλι τῆς μαρκησίας Γαρυφαλλιάς.

— Καλέ μου Πανσέ, τοῦ εἶπε, σοῦ δίνω δύο ἡμέρες γιὰ νὰ μοῦ τὸ φέρῃς.

— Μὰ ἡ Ὑψηλότης σας ξέρει πῶς τὸ πούλι δὲν πουλιέται καὶ πῶς ἡ μαρκησία...

— Ὅχι κἀνὴς, ὅτι μπορέσῃς Πανσέ. Μὰ τὸ θέλω.

Τί ἔκανε ὁ Πανσὲς... Τὸ βέβαιο ὅμως εἶναι πῶς ἔπειτ' ἀπὸ δύο μέρες ἡ πριγκήπισσα εἶχε τὸ πούλι.

Μὴ ἄλλη φορὰ, τῆς ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ ρορέτῃ ἓνα φόρεμα ὅλο ἀπὸ φτερά πεταλούδας!

— Αὐτὴ τῆς φορὰ, γέρο' μου, τοῦ εἶπε, ἔχεις στὴ διάθεσή σου μὴ ὀλόκληρη ἐδδομάδα. Ὅχι εἶναι θαυμάσια, ὅχι εἶμαι σὰ νεράιδα. Νὰ διαλέξῃς μόνο τίς πιὸ ὁμορφες καὶ τίς πιὸ λαμπρὲς πεταλοῦδες. Προτιμῶ τίς γαλλίες, μὰ σοῦ ἐπιτρέπω νὰ βάλῃς στὸ φόρεμα καὶ κίτρινες καὶ κόκκινες, ἂν δὲν μπορῇς νὰ κάνῃς ἄλλοιως.

— Ἡ Ὑψηλότης σας τὸ σκέρθηκε καλὰ. Ποτὲ δὲ θά βροῦμε τόσες πεταλούδες!

— Ὅχι τῆς βρῆς, Πανσέ.

Κί! ὁ Πανσὲς τίς βρῆκε. Ὑστερ' ἀπὸ ὅχτω ἡμέρες ἡ Χρυσόμπουμπουκα εἶχε ἓνα διάχρονο φόρεμα, πού ἔλεγε κανεὶς πῶς ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ ἀχτίνες τοῦ οὐράνιου

τόξου. Ὁ καίμενος ὁ Πανσὲς θυμόταν καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια. Ὅλ' αὐτὰ τοῦ εἶχαν γεμίσει τὸ μέτωπο ρυτίδες. Κάθε στιγμή τοῦ φαίνονταν πῶς ἡ πριγκήπισσα θά τὸν φώναζε, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τίποτα παρὰ-ξένο, πού δὲ θά μπορούσε νὰ τῆς τὸ ἀρνηθῇ... Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως τὴν ἀγαποῦσε τὴ Χρυσόμπουμπουκα. Κί! ἐκείνη τῶξερε καὶ γι' αὐτὸ τοῦ τάκανε.

Οἱ σκλάβες πῆραν μαζί τους τὸν Πανσέ τρέχοντας, χωρὶς ν' ἀκούνε τίς κωμικὰς του φωνές. Κί! ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ μιλάτῃ καὶ νὰ γελάτῃ μαζί τους. Τὸ γέλιο τοῦ ὅμως ἦταν πάντα ἀνήσυχο. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή περίμενε νὰ φανῇ ὁ ἀγαπημένος του τύραννος.

Κατὰ τὸ σούρουπο, τὸ φρόνιμο Φραγκοκάρδαμο σοβαρεύτηκε καὶ εἶπε:

— Ἐδῶ καὶ μὴ ὥρα ἔπρεπε νὰ τάχαμε τοιμάει ὅλα γιὰ τὸ γυρισμὸ σῆς κυρίας. Τί θά πῇ τώρα ἂν μᾶς βρῆς ἔτσι;

— Ἀγαπητό μου Φραγκοκάρδαμο, ἀποκρίθηκε μὴ ἀπὸ τίς σκλάβες, αὐτὴ τὴν ὥρα ἀξίζει νὰ τὴν περάσουμε εὐχάριστα. Δὲ θέλουμε νὰ φαρμακώσουμε τὴν λιγώρη ἡσυχία μας κί! οὔτε κί! ἐσὺ δὲ θά θελήσῃς σίγουρα νὰ μᾶς ἀνησυχίσῃς μὲ τὴ σκέψη σου αὐτὴ.

— Ὅχι ἤθελα νὰ δῶ, ἂν εἴσαστε ἀκόμη εὐθυμὲς ὅταν θά γυρίσῃ ἡ κυρία καὶ σᾶς μαλώτῃ. Δὲν εἶναι ἔτσι, μπάμπας-Πανσέ; Ὁ καλὸς ἄνθρωπος σηκώθηκε κατα-τρομαγμένος.

— Ἀλήθεια. τί θά πῇ, ἂν μᾶς δῇ ἔτσι; Ἐκανε νὰ φύγῃ, μὰ ἡ Φράουλα κί! ἡ Καμπανέλλα τοῦ ἔλκυσαν τὸ δρόμο μὲ χαριτωμένα παρὰκάλια.

— Μπράβο, μπράβο, πού θέλει νὰ μᾶς ἀρῇσῃ ἔτσι!

— Ἀ, πόσο κακὸς εἶναι!

— Οὐ, οὐ! δὲ θά περάσῃς, μπάμπας-Πανσέ!

— Ἐλκ, Βούδδα! Μικροῦλες μου, ἀφήστε με νὰ φύγω. Εἴσαστε χαριτωμένες, μὰ τί θά πῇ ἡ πριγκήπισσα ὅταν γυρίσῃ;

— Μπᾶ, Πανσέ! Τί εἶναι ἓνας θυμὸς περισσότερο! Εἴσαι συνηθισμένος!

— Ἀ, σιπᾶτε! Κάτι ἀκούω!

Ἡ Καμπανέλλα ἔρριξε κραυγὴ τρόμου:

— Ἀ! κορίτσια, φτωχὴ μου Πανσέ! Νά τὴ ἔρχετ'!

Σύγχρονα ἀκούσαν στὴ σκάλα τὸ θόρυβο μῆς θυμωμένης φωνῆς:

— Δεσποινίς Παναρούνα, εἴστε ἀνόητη, σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μιλάτε.

— ὦ, ὦ! ἀναιδέναζε τὸ Φραγκοκάρδαμο. Γιατὶ τάχα γυρίζει μὴ ὥρα γρηγορώτερη;

Οἱ σκλάβες πῆραν ἀμέσως τρέμοντας τίς θέσεις τους καὶ τὰ κεντήματά τους, ἐνῶ ὁ δούτοχος Πανσὲς ἔμενε ἀποσβολωμένος στὴ μέση τῆς κάμαρας, ὅπου δὲν εἶχε καμμιὰ δουλειά.

Στὸ διάδρομο, τὸ βάδισμα τῆς πριγκήπισσας ἀκούγεται ξερὸ καὶ νευρικό. Ὅταν

πλησίασε, ὁ χυλοδαπανισμένος γέρος ἀρχισε νὰ προσέχεται. Μὰ τὸ βάδισμα ἀπομακρύνθηκε καὶ σταμάτησε στὸ δωμάτιο μὲ τοὺς πελαργούς.

— Οὐρ! Σώθηκε ἐπιτέλους! φώναξε ὁ Πανσὲς.

Καὶ βγήκε σιγὰ-σιγὰ, γιὰ νὰ τρέξῃ στὸ ἐργαστήρι του. Δὲν εἶχε προρτάσει ὅμως νὰ πιάσῃ τὸ φίλητσι, πού σμίλευε γιὰ κουτί τῆς πριγκήπισσας, ὅταν τοῦ φώναζε ἡ Παπαρούνα:

— Ἡ Κυρία σῆς θέλει Γρήγορα, γρήγορα!

Καὶ θέλοντας καὶ μὴ ὁ Πανσὲς τὴν ἀκολούθησε.

Στὸ δωμάτιο μὲ τοὺς πελαργούς, ἡ Χρυσόμπουμπουκα τὸν περίμενε, μὲ μὴ ζάρα στὸ μέτωπο. Τὸ βερυκοκί φόρεμα σουρνόταν γάμω, πεταγμένο ἀπὸ χέρι θυμωμένο.

— Ὁ Πανσὲς κατάλαβε ἀμέσως.

— Πανσέ, εἶμαι ἐξω φρενῶν, εἶπε ἡ πριγκήπισσα. Ὡς τόσο, πού μπορῶ νὰ τὰ σπάσω ὅλα αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃ κανένας, ἔκανε κομμάτια μὴ τσαγιέρα ἀπὸ πορσελάνη.

— Ὅχι τὸ πιστεύεις; πῶς στὴν καταραμένη γιορτῇ πού πῆγα, ἡ πριγκήπισσα Ἀκακία εἶχε ἀπὸ κάθε πλάι τοῦ λαιμοῦ κί! ἓνα πελώριο μπουκέτο βιολέττες; Ἡ Ἀκακία εἶνε ἄσχημη. Δὲν εἶναι ἔτσι, Πανσέ;

— Ὡ, βεβαιότατα, Ὑψηλότης! Πολὺ ἄσχημη!

— Εἶμαι πιὸ ὁμορφὴ ἀπ' αὐτὴ, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὡ, ναι, ναι! Πολὺ πιὸ ὁμορφή.

— Καὶ ὅμως, Πανσέ, ὅλοι τὴν κοίταζαν ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν λουλουδιῶν, ἐνῶ ἐμένα κανεὶς. Πέρασαν ἀπὸ μπροστά μου, χωρὶς νὰ με προσέχουν καθόλου. Εἶχε μὴ ἐπιτυχία! Κανεὶς δὲν εἶχε λουλούδια, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν Πανσέ, εἶμαι πολὺ θυμωμένη. Μὰ μᾶθε πῶς θέλω νὰ ἐκδικηθῶ γι' αὐτὴ τὴν ταπείνωση. Στὴ γιορτῇ, πού θά κἀνῃ ἡ μαρκησία Γαρυφαλλιά, ἐγὼ πρέπει νὰ κάνω τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωση. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη θά φορέσω ἓνα φόρεμα ὅλο ἀπὸ λουλούδια.

Ὁ δούτοχος Πανσὲς ἔφριξε.

— Ἐτσι, γέρο μου, πρέπει νὰ μοῦ τὸ φέρῃς τὸ ἀργότερο σὲ τέσσερες μέρες. Ἐχεις καιρὸ, μὰ νὰ κάνῃς γρήγορα.

— Ὡ, Ὑψηλότης, ἀναιδέναζε ὁ γέρος, αὐτὸ πού ζητᾶτε εἶναι ἐντελὲς ἀδύνατο.

— Δές;... Ἐλα, ἀφῆ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΙΓΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΚΡΑΣΙ

Αγαπητοί μου,

ΣΩΣ να ήταν και μερικοί από σας, στο θέατρο της Κυβέλης, εκείνο το βράδυ που παιζόταν ο «Εμφυχωτής». Και να με είδαν εκεί, σε μιαν άκρη του πρώτου πάγκου. Όμορφο έργο, ε;... Σοσιαλιστικό, προφητικό, ένθουσιαστικό, όλο για το μέλλον της Ανθρωπότητας και για την Ανθρωπότητα του Μέλλοντος... Η Αλήθεια, η Δικαιοσύνη, η Ελευθερία, η Ισότητα, δίνουν εκεί-μέσα και παίρνουν. Ο Νταρτές, ο ήρωας του δράματος, είναι δημοσιογράφος σοσιαλιστής. Και κάθε τόσο απαγγέλλει περικοπές από τα κύρια άρθρα του. Μια στιγμή, φιλώντας το βιβλίο του αντιπάλου του, που τον συκοφαντεί, φωνάζει:

— Μπορούσα και να το φτύσω, μα το ασπάζομαι!... Η Συκοφαντία, κι' αν δεν υπήρχε, έπρεπε να εφευρεθεί!... Η Συκοφαντία με κάνει να σηκώνω ψηλότερα το κεφάλι και να όρμω με καινούργια δύναμη στον άγωνα για την Δικαιοσύνη, και την Ισότητα, για την Αδελφότητα των λαών! Μπρρρρ! από κάτω τα χειροκροτήματα.

Σε λίγο πάλι ξεφωνίζει:

— Δεν άκούω παρά το θόρυβο μιας καινούργιας Ανθρωπότητας, που έρχεται να σάς αρώσει όλους! (Τους παλιούς δηλαδή, τους συντηρητικούς.)

Μπρρρρ! από κάτω τα χειροκροτήματα.

Όλο το θέατρο χειροκροτούσε. Και ζωηρότερ' απ' όλους οι νέοι, τα παιδιά. Στη διακεκριμένη θέση, είδα πολλά. Από δεκαπέντε χρονών ως δεκαοκτώ. Φορούσαν καινούργια ψαθάνια σαράντα δραχμών και κουστούμια τετρακοσίων. Ήταν παιδιά οικογενειών, ευπρόνων, πλουσίων, ίσως και εκατομμυριούχων. Και όμως, — το έδειχναν τα έκθυμα χειροκροτημάτων τους και η χαρά που ζωγραφίζονταν στα πρόσωπά τους όταν άκουγαν κάτι σοσιαλιστικό. — ήταν σοσιαλιστά! Στην πάλη αυτή των τάξεων, πήγαιναν ενάντια στην τάξη τη δική τους! Ήταν με το λαό, χωρίς να νάνηκουν στο λαό. Και χειροκροτούσαν μαζί με το νεαρό εργάτη ή υπηρέτη, που καθόταν στους τελευταίους πάγκους του θεάτρου!

Ομολογώ πως αυτό μου φάνηκε ωραίο, μα και λιγάκι παράξενο: Τόσοι πολλοί είναι σήμερα οι νέοι σοσιαλιστάι, και μάλιστα στην τάξη των ευπρόνων άστων; Τι τους λείπει αυτών των παιδιών, που καλοτρώνε, που καλοντώνονται, που σπουδάζουν με καθ' εύκολία, που διασκεδάζουν,

τι τους λείπει, για να ποθούν, να όνειρεύονται μια κοινωνική ανατροπή, μια καινούργια κοινωνία; Τα παιδιά αυτά έχουν μάλλον να ζημιωθούν παρά να ωφεληθούν από την πραγματοποίηση του όνειρου τους. Ο φτωχός υπηρέτης, αυτός μάλιστα, θα ωφεληθεί. Άλλα είς όρους τους. Πώς λοιπόν πηγαίνουν μαζί του; Τι τα σπρώχνει να εγκαταλείπουν στην πάλη τους δικούς τους, τους γονείς τους και να ενώνονται με τους έχθρους;

Συλλογίσθηκα τότε πώς κι' εγώ, όταν ήμουν παιδί, δεν μου έλειπε τίποτα. Κι' όμως ήμουν σοσιαλιστής. Τον καιρό εκείνο, στάς Αθήνας, είχαμε λιγοστούς. Μα οι περισσότεροι σαν και μένα, παιδιά άστων. Τι μάς έσπρωχνε λοιπόν; — Το αίσθημα, αγαπητοί μου, η ευαισθησία. Λυπόμαστε, πονούσαμε, αγανακτούσαμε να βλέπουμε στον κόσμο φτωχούς. Δεν μάς ένοιωζε τόσο που ο Α ή ο Β είχαν εκατομμύρια, δεν ζηλεύαμε τα μέγαρά τους και τ' άμείζια τους, όχι! μάς πλήγωνε όμως το ότι ο Γ ή ο Δ δεν είχε να φάει. Και με την ευπιστία της ωριμίας μας ήλικίας, ένοιωζαμε πως το ευκολότερο πράγμα του κόσμου ήταν να μεταβληθεί η κοινωνία σε τέτοιο τρόπο, ώστε όλοι οι άνθρωποι να είναι ίσοι κι' ελεύθεροι. Έπιστεύαμε στην άπλυτη Ισότητα, Δικαιοσύνη, Ελευθερία. Κι' έκίναμε ό,τι μπορούσαμε, για να έλθει γρήγορα η βασιλεία τους. Όχι για μας τους ίδιους, αλλά για τους φτωχούς κι' αθλίους αδελφούς μας. Τι ευγενικώτερο, τι αλτρουϊστικώτερο, τι χριστιανικώτερο, τι συγκινητικώτερο πράγμα απ' αυτό τον σοσιαλισμό των πλουσίων ή ευπρόνων παιδιών!

Τέτοιος βέβαια είναι κι' εκείνος που ξεσπούσε στους πρώτους πάγκους του θεάτρου, ενώ παιζόταν ο «Εμφυχωτής». Τον έβλεπα με συγκίνηση και συλλογίζομουν: Τα παιδιά αυτά βρίσκονται σε μια ωραία πλάνη. Πιστεύουν σε μια χίμαιρα. Συμφέρει να τ' απογοητεύσει κανείς με την αλήθεια; Πολλοί έχουν την ιδέα, ότι η πλάνη, όταν είναι ωραία, δεν βλάπτει. Άλλα εγώ φρονώ, ότι μόνο η αλήθεια ωφελεί. Κι' όσο νωρίτερα τη μάθη κανείς, τόσο καλύτερα γι' αυτόν. Άς την άκούσουν λοιπόν από μένα τα παιδιά των άστων, που από έν' αστόχαστο αίσθημα, πηγαίνουν με τους έχθρους της τάξεώς τους. Καμμία μεταβολή, καμμία ανατροπή, δεν θα φέρη στον κόσμο την τελεία Ισότητα, Δικαιοσύνη, κι' Ελευθερία. Ωραίο όθιον, μα δεν είναι δυνατό. Αυτή η «Μέλλουσα Ανθρωπότητα» που έρχεται «να σαρώσει», θα είναι όμοια με την άλλη. Με μόνη τη διαφορά πως τα προνόμια μερικών τάξεων θα τα έχουν μερικές άλλες. Επομένως θα υπάρχει πάλι η ανισότητα κι' η άδικία και πάντα θα βρίσκεται ένας πιο δυνατός που θα πιέζει τον ασθενέστερο.

Ο Σοσιαλισμός, παιδιά μου, είναι μια

πολύ ευγενική ιδεολογία, που άλλοι την πιστεύουν από ένθουσιασμένη άγνοια, κι' άλλοι την εκμεταλλεύονται για τους σκοπούς τους. Αυτοί εξέγειρουν τους λαούς, όχι βέβαια από αγάπη. Άπλως θέλουν να γίνουν ισχυροί: σ' ένα καινούργιο κοινωνικό καθεστώς. Δεν τους μέλει, όπως σας, αν σήμερα ο Γ ή ο Δ δεν έχει να φάει, τους ένοχλούν τα εκατομμύρια του Α ή του Β, που θέλουν να του τα πάρουν. Όπως έγεινε στη Ρωσία, όπου πολλοί άρχιμπούσεβίκοι, πύμπωχοι πρίν, έκαμαν κολοσιαίες περιουσίες και τις έδωκαν σε ξένες Τράπεζες. Κι' όλη η ρωσική τραγωδία των ήμερών μας δείχνει πόσο καταστρεπτική είναι μια πρόωρη εξέγερση άγρίου ακόμα λαού, σπρωχμένου από δημοκόπους.

Έτσι η άλλοιως, πάντα οι λαοί σηκώνονται μια μέρα. Είναι μοιραίο κι' αναπόφευκτο η αλλαγή ή κοινωνία μορφές. Άλλα η αλλαγή δεν πρέπει να γίνεται με βίαιες και πρόωρες ανατροπές. Σιγά-σιγά, λίγο-λίγο, βαθμωδόν... Ο Σοσιαλισμός είναι μια ωραία θεωρία. Άλλα η εφαρμογή της δύσκολη κι' επικίνδυνη. Και πρέπει να προσέχουμε, για να μην υποδοθούμε με τον άγνο ένθουσιασμό μας τα σχέδια των πονηρών, να μη συντελούμε σε μια κακή εφαρμογή της θεωρίας!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Η άκαταστασία αυτή δεν συμβιβαζόταν καθόλου με την απαραίτητη νοικοκυροσύνη της κυρίας Ζερμάντ, της κυρίας Ουόλστον και της κόρης της.

Ο Φραγκίσκος έτρεξε στους σταύλους. Δεν είχαν μέσα παρά λίγο σανό.

Τι έγειναν τα ζώα; Έφυγαν; γύριζαν στην έξοχή; Μα όχι! κανένα δεν είχαν απαντήσει στο δρόμο... Μήπως τα είχαν κουβαλήσει σε άλλα κτήματα; Μα για ποιο λόγο; Άνεξήγητο!

Το κτήμα του Φαλκενχόρστ είχε δυο κατοικίες: τη μια άπάνω, στους κλώνους της μαγκλιέρας, και την άλλη κάτω, στίς πελώριες ρίζες της.

— Πάμε μέσα! είπε ο Φρίτς με αλ-λοιωμένη φωνή.

Τον ακολουθήσαν όλοι.

Κι' έδωκαν μια κραυγή, — κραυγή, γιατί δεν μπόρεσαν να προφέρουν λέξη.

Τα έπιπλα των δωματίων ήταν άνω-κάτω. Καθίσματα και τραπέζια αναποδο-γυρισμένα (*) τα συρτάρια ανοιγμένα τα στρώματα χάμω στο πάτωμα τα σκεύη και τα έργαλεία πεταγμένα στίς γωνιές θάλας κανείς πως τα δωμάτια είχαν λεηλατηθεί, και μόνο για την ευχαρίστηση της λεηλασίας. Από τα τρόφιμα, που ήταν

(*) Τίς ελπίδες; φάει, σίτι, 213.

πάντα άποθηκευμένα στο Φαλκενχόρστ, δεν έμεινε πια τίποτα. Άδεια ή άποθήκη των γεννημάτων άδεια τα βαρέλια του κρασιού, της μπύρας, των ποτών. Κι' ούτε ένα όπλο. Μόνο ένα άδειο πιστόλι, που το σήκωσε ο ναύκληρος και το έβαλε στη ζώνη του. Κι' όμως καραμπίνες και τουφέκια ύπήρχαν πάντα στο Φαλκενχόρστ την εποχή του κυνηγιού.

Ο Φρίτς, ο Φραγκίσκος, η Τζέννυ, όλοι έμειναν κατάπληκτοι μπροστά σ' αυτή την καταστροφή. Έτσι θάταν και στο Φελσεν-χάιμ, και στο Βάλντεγκ, και στο Πρό-σπεκτ-Χίλλ;.. Άπ' όλα τα κτήματα, μόνο το Έμπερφορντ είχε διαφύγει τη λεηλασία; Και ποιοι ήταν οι κακούργοι που την είχαν κάψει;

— Κάτι κακό βέβαια συνέβη, είπε ο πλοίαρχος Γκούλδ: αλλά μπορεί να μην είναι τόσο μεγάλο, όσο φαντάζεσθε τώρα.

Κανένας δεν αποκρίθηκε. Άλλα κι' τι μπορούσαν να πουν οι δυστυχισμένοι εκεί-νοι, που είχαν μπη στη Γη της Έπαγγελίας με τόση χαρά, με τόσες ελπίδες, και δεν έβρισκαν τώρα παρά έρείπια και έρημια;

Μα τί είχε συμβη λοιπόν;

Είχε πέσει στη Νέα-Έλβετία καμμία όρδη άγρίων πειρατών, από εκείνους που άφθονούσαν τον καιρό εκείνο στον Ίνδικό Ωκεανό και είχαν όρμητήριο τα νησιά Άνδαμάν και Νικοβάρ;.. Κι' είχαν προ-φθάσει οι δυο οικογένειες να φύγουν από το Φελσενχάιμ, να κρυφθούν σε σίγουρο μέρος ή να εγκαταλείψουν το νησί;.. Η μήπως είχαν πέσει στα χέρια αυτών των άγρίων, ή μήπως είχαν σκοτωθεί, αν έδο-κίμασαν να μυνθούν;..

Κι' αυτά τα φοβερά πράγματα είχαν συμβη πρό όλίγων μηνών, πρό όλίγων έβδο-μάδων ή πρό όλίγων μόνον ήμερών; Κι' ήταν δυνατό να προληφθούν, αν έφθανε ο Ξιρίας την ώρισμένη εποχή;

Με κόπο κρατούσε τα δακρύα της ή Τζέννυ, ενώ ή Σουζάνα κι' ή Ντόλλ έλλαι-γαν με λυγμούς. Ο Φραγκίσκος ήθελε να τρέξει ευθύς να βρή τον πατέρα του, τη μητέρα του, τ' αδελφία του, και με τη βία τον εκράτησε ο Φρίτς. Άρσθ βγήκαν έξω να έρευνήσουν την περιοχή, ο πλοίαρχος κι' ο ναύκληρος γύρισαν στο σπίτι, χωρίς να ιδούν ή να άκούσουν τίποτα το διαφωτι-στικό.

Έπρεπε ωστόσο να πάρουν μια από-φαση. Τι ήταν καλύτερο: να μείνουν στο Φαλκενχόρστ, ως να μάθουν όπωσδήποτε τί συνέβαινε; ή να κινήσουν για το Φελσεν-χάιμ χωρίς να ξέρουν τίποτα; Νάψήσουν τίς γυναίκες με τον Τζέιμς στο κτήμα, κι' οι άλλοι να έπιχειρήσουν μια έρευνα στην παραλία ή στην έξοχή;

Ο Φρίτς τέλος έπρότεινε:

— Πάμε, Φραγκίσκο, στο Φελσενχάιμ; Σ' αυτή την άπόφαση έκλιναν όλοι.

— Πάμε! έφώναξε ο Φραγκίσκος.

— Σας συνοδεύω! έδήλωσε ο πλοίαρχος.

— Κι' εγώ! έπρόσθεσε ο ναύκληρος.

— Πολύ καλά! αποκρίθηκε ο Φρίτς. Ο Τζέιμς όμως θα μείνη με τη Τζέννυ, τη Ντόλλ και τη Σουζάνα, που θα κλεισθούν στο ψηλότερο μέρος του Φαλκενχόρστ.

— Άς άνεδούμε πρώτα όλοι, έπρότεινε ο Τζών Μπλόκ. Άπό καί πάνω μπορεί να ιδούμε κάτι τί...

Πραγματικώς. Άπό την κορυφή της μαγκλιέρας φαινόταν ένα μεγάλο μέρος της Νέας-Έλβετίας και της ανατολικής θάλασσας, καθώς και τρείς λεύκες άκτής από τον όρμο της Σωτηρίας ως το άκρω-τήρι της Ψεύτικης Έλπίδας.

— Άπάνω! άπάνω!.. αποκρίθηκε ο

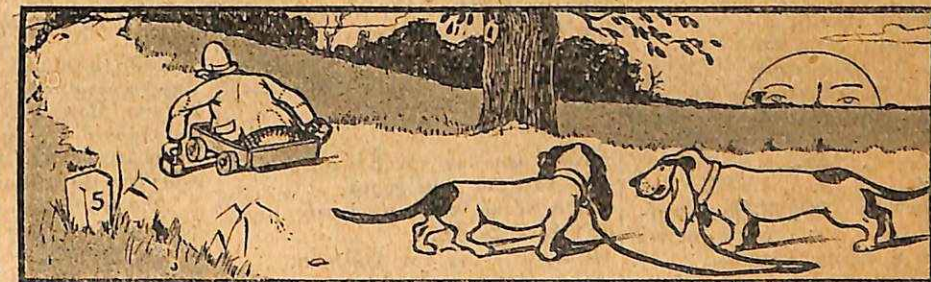
Φρίτς στην πρόταση του ναυκλήρου.

Η κατοικία που στηριζόταν στους κλώ-νους της μαγκλιέρας, είχε γλυτώσει τη λεηλασία χάρη στο πυκνό φύλλωμα του δένδρου που την έκρυβε; Πολύ πιθανό. Η πόρτα τουλάχιστο της σκάλας που ανέβαινε στο έσωτερικό του κορμού, δεν είχε κανένα σημάδι βίας.

Ο Φραγκίσκος έσπασε την κλειδαριά, — γιατί ήταν κλειδωμένη, — και την άνοιξε. Σε λίγο όλοι ανέβαιναν την έσωτερική ρήγματα του κορμού, κι' έφθαναν στον κυκλικό εκείνον έξώστη, που τον σκέπαζαν καλά τα πυκνά φυλλώματα.

(Έπεται συνέχεια)

ΤΑ ΚΑΛΑ ΣΚΥΛΑΚΙΑ

— Ο κακόμοιρος ο Μιχάλης!... Ίδές μ'ε'τι κόπο, σούρνεσαι μ'έσ' στο καροτσάκι του!... Δεν έχει, βρε παιδί, πια δύ' μ'νο π'δια, τ'α μπο-στινά. — Μ' αυτά οι άνθρωποι τ'α λένε χέρια. — Αδιάφορο! δεν περπιτούν καλά. — Πώς τον λυπάσαι! — Κι' εγώ...

— Να σου πω, Άζόρ, του δίδουμε μ'ά βοήθεια: — Του δίδουμε, ευχα-ρίστως... Μα πώς, καίμενε Δουλού; — Θα μ'ορέσουμε... έτοι καθώς μ'ας έχουμε δεμένους μαζί... Έλα μαζί μου, Άζόρ!... Έσύ δεξιά κι' εγώ άριστερά... Και ν'α τρέχουμε...

— Έμπρός!... Έμπρός!... Ά, τι εύκολα και τι γρήγορα που τρέχει τώρα το καροτσάκι του φτω-χού Μιχάλη! Δεν έχει ανάγκη να το σπρώχνη με τα χέρια του. Και τ'α σταυρώνει στο στήθος και πάει π'οιμα.

Να που και τα σκυλάκια μπορούν να κάμουν ένα καλό, — όταν είναι καλά σαν τον Άζόρ και τον Δουλού...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟ·ΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΟΥ Μ. ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝ. Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

1.
Ο χαρτένιος αέτος,
Πλουμιστός, καμαρωτός,
Μέσ' στα σύννεφα πετά
Και τόν κόσμο χαϊρετά.

Δίχως νύχια και φτερά,
Για πουλί κι' αυτός περνά
Και μέσ' στα γαλάζια ουράνια
Στέκετ' όλος περηφάνεια.

Με τό τέλος της ημέρας,
Πέφτει όμως ό άγέρας
Κι' ό χαρταετός κλονίζεται
Ντροπισσμένος, και γκρεμίζεται

Ετσι όποιος ύψωθῃ
Δίχως δύναμη δική του
Γρήγορα θα γκρεμισθῇ
Και θα είναι για ντροπή του.

Κόδριγκτων
(Α' Βραβείον)

2.
Πάνω απ' τὰ στάχνα, που χου-
[ώνει
του Μάη ό ήλιος γελαστός,
Φεύγει, γυρνάει και χαμλώνει
κάποιος θεόρατος αέτος.

Θά πάη μακριά; θά γεύρη κάτω;
Τώρα κουνιέται στά ψηλά,
τώρα γυρίζει στην ούρά του
και πέφτει και κατακυλῇ.

Κοίμας! Σε μία στιγμή και μόνη
ό άγριος αέρας που φυσῷ,
μέσ' στα φτερά του τόν πληγώνει
και μέσ' στα κρόσια τὰ χρυσά...

...Και τὰ μεγάλα τὰ όνειρά μας
κι' αυτά, ποιος ξέρει; μία φορά,
άν δεν τὰ κλάψουμε μπροστά μας,
χάμω, στη γῆ, χωρίς φτερά!

Στεναγμός του Δάσους
(Β' Βραβείον)

3.
Μ' όλόχαρα τσακίσματα, τό δαι-
[ινύ,
ψηλώνει' ό χαρταετός άγάλλια
Πλουμί φτηνό στο συντεφρένο ου-
[ρανό,

Που δένεται τριγύρω με κοράλια.

Μοιάζει απομόναχη, όμορφη ψυχή.
Που μεσ' στής μοναξιάς της τη
(γαλήνη
Σε κάποιες θύμησης γλυκα χαμο-
(γελῷ,
Σε κάποιες έννοιες τό κεφάλι κλί-
(νει).

Αιτιολογηση
(Β' Βραβείον)

4.
Φτωχό παιδάκι, από πτέρη
άγαπημένον όρφανό
κι' απ' όκριβότατη μητέρα,
είδεν άητό στον ουρανό
κι' ελπ με κρύφιο στεναγμό.

«Νάα κι' εγώ, θά τόν πετούσα
νά πήγαινε ψηλά πολύ
πάντα εκεί θά τόν κρατούσα
δεμένο σε μεριά καλή
στην τοιχογυρισμένη αλλη.

«Κι' έτσι δεμένος, στον άγέρα
θάμενε για παντοτεινά
πέρ' απ' τὰ σύννεφα και πέρα
κι' απ' τ'αστέρια και σιμά
εις τό μπαμπά και τη μαμά.

«Κι' εγώ κοντά του νύχτα - μέρα,
μέσ' από τό σπάγγο τό γερό
θά μίλαγα με τόν πατέρα
και τη μητέρα, και λαμπρό
θάταν παιγνίδι, τρυφερό.

«Και τότε πιά χαρά, ψυχή μου,
δὲ θάμουν μόνο και όρφανό
κι' απ' τη μαμά για φύλαξη μου
στον κορεβταίου τόν ουρανό
θάχ' άγγελούδι γαλανό.

Γιάννης Αηδόνης
(Γ' Βραβείον)

5.
Ποτές μου δὲν τὸν βίσταξα
στά παιδικά μου χέρια,
τόν παιδικό, τὸν πλουμιστό,
τό χαρτινον άητό.
Ποτές μου δὲν τὸν ψήλωσα,
ψηλά - ψηλά στά, αἰθήρια,
κι' οὔτε κι' εγὼ νά ψηλωθῶ,
σάν τὸν άητό, ζητό.

Τὰ παιδικά τὰ όνειράτα,
τηλέγραφου κι' άητοί,
πετούν ψηλά και στά παιδιὰ
χαρίζουν τή χαρά.

Μά όμως δὲν είναι τὸν παιδιῶν
ή έλπίδα τὸς σωστή;
κι' όσο άν ψηλώσουν, οἱ άητοί
θά πέσουν μία φορά.

Ποτές μου δὲν τὸν βάσταξα
στά παιδικά μου χέρια,
τόν παιδικό, τὸν πλουμιστό,
τό χαρτινον άητόν.

Οὔτε και γὼ αποθύμῃσα
νάβρω εἰς τὰ αἰθήρια
κι' απ' τὰ ψηλά στά χαμηλά
νά πέσω σάν αὐτόν.

Φαέθων
(Γ' Βραβείον)

6.
Τὸν ύστερόν πετούσ' αέτο
τῇ βραδυνῇ τὴν ὥρα
σε κάποιαν ερημοτοπία,
σ' άρχαίαν βοῶν μιά χώρα.
Τὸν ύστερόν πετούσ' αέτο
πυδαν γιομάτος πλήθια
όνειρστα παιδιάρια,
χάδια και παραμύθια.

Ήταν σάν άστρο φωτεινός
με μίαν ούρα μεγάλη,
με χρώματα λογίων λογίων
και κεντημένος πάλι.
Μ' άστρα μικρά χρωματιστά
ποῦσαν περίσσια χόρη,
και μ' ένα χαρτινο λευκό
μικρούτσικο φανάρι.

Σηκώνεται περήφανος
με τ' άγριοιό τό κύμα,
τραντάζει από τὰ χέρια μου
με δύναμη τό νῆμα,
Κι' όλ' άνεβαίνει στά ψηλά.
Κι' όσο περνῷ τό βράδυ
τόσο και λάμπει αστέρινος
στής νύχτας τό σκοτάδι.

Μ' απ' τὴν ὀρμη τῇ δυνατῇ
μου κόβεται τό νῆμα
—όνειράτα παιδιάρια
μου φύγατε, τί κοίμα!
Κι' απ' τό χουσό μου τὸν αέτο,
φλόγα λαμπρῇ αἰσθίνει,
άντιφεγγίζουν οἱ βοῶν,
στριφογυρνῷ και σβύνει.

Φτερωτός Άγγελος
(Γ' Βραβείον)

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ (Περιγραφή με ψευδώνυμο)

Καθόμουνα μιά βραδυά σ' ένα
Σελινοφώτιστο Αερογιάλι και κοι-
τάζα τη Μαγική Σελήνη στο Γαλά-
ζιο Οὐρανό, ἐνῷ ἡ Φαληρική Αἶρα
ἔπνεε μέσα στην Αἰθέρια Γαλήνη
ποῦ γύρω μου βασίλευε.

Άξαφνα άκούω φωνές και βλέ-
πω ένα Σπουγγίτη που έφρευε σά
νά τὸν κυνηγάει κανένα Άγροίμ.
Στὴν άρχὴ νόμισα μήπως πρόκει-
ται νά γίνη Θέλλα κι' ό κόσμος
έτρεχε στο σπίτι του. Άλλά νά βλέ-
πω μπροστά μου ένα Άνθρωπο
που έτρεχε πρὸς τό μέρος μου σάν
Άγριοκάτσικο, Τρέχω λοιπόν κον-
τά του κι' άρχίζω νά τὸν ρωτῶ
για τὸς διαφόρους που περνοῦσαν
ἐμπρὸς μας: — Ποῖος είναι κείνος;
μέ τὰ ξεσχισμένα ρούχα, που πάει
μπροστά σάν Σπεσιμένος Λόρδος;
Αἰμ' εκείνος που ὅλο γελάει, χω-
ρίς ν' άφῃρη κανένα άλλο; Σάμπως
νάναί ό Βασιλεὺς τοῦ Γέλοιος, που
κάνει. Έκείνος ό άλλος, τί Άνοι-
κτοκαρδὸς άνθρωπος είναι και λέει
στοδιπλανότον δλατον τάμυστικά!

— Καλά, αλλά δὲν μοῦπες, τοῦ λέω
γιατί κάνει σάν Κοινοπι όλος αὐ-
τός ό κόσμος; — Νά, γυρεύουν ὅλοι
αὐτοί Άθνηκή Ένόητα, γιατί τότε
λέγουν πὼς θά γίνη Μεγάλη ἡ Έλ-
λάς και θά εκπληρωθῇ τό Παγκό-
σμιον Όνειρό! Τότε πού θά φρονά-
ξῃ; Ζήτω ἡ Γλυκεῖά Έλλάς και τό:
Καλαματιανό Δουλοῦδι

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Όταν σβύεται ό ήλιος πίσω από
τόμενεξεδένη βουνό, μέσα σε στρω-
μένα βελούδα, άρμενίζουμε στα πλά-
για του πελάγου στα βραχίονα της
ακρογιαλιάς, μεγαλόφτεροι γλάροι.
Και τ' άγέραι, που έρχεται απ' τη
λουλουδιασμένη δύση, ξυπνάει μυ-
στικῶς άνατριχίλες στις λειονίες,
μοσχοβολάει από ευωδιῶς στα λου-
λουδια της τριανταφυλλιάς.
Μέσα από τὴν ρεματιά τὴν φουν-
τωμένη, άγρια όμορπιά γρομικνή,
που κατεβαίνει κάτω στ' άκρογιά-
λι κελαιδώντας σιγαλά, πλήθος

πουλάκια, κουρνιάζοντας, λολάει.
Τότε άρχίζει νά παίξῃ κι' ἡ σιγαλά
τό μυστικό της τραγουδι μέσα στο
άγνόφεργο φῶς τοῦ δειλινού, μέσα
στά ξεφυλισμένα λαλήματα τὸν
πουλιῶν και στής φλογέρας τοῖς
σκοπόποιος στεναγμοῖς.

Τὴν ὥραν αὐτή, τό πρώτο τρεμου-
λιαστό αστέρι λάμπει στον ουρανό,
άπάνω από τό άντρειω -ένο κάστρο,
τόν βασιληά τοῦ κάμπου, πουχί
κορώνα άτίμητη τό παλιό στοι-
χειωμένο φρούριο.

Πάλλυς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πὼς πηγαίνεις, Γιώργο, στα
μαθήματά σου;
— Με τὰ πόδια μου.
— Τι!...
— Μά τί, αυτοκίνητο ἤθελες νά
παίρνω;
— Εστάλη ὑπό τοῦ Μπετόβεν

— Γιώργο, ποῖος είναι αὐτός ό
κύριος;
— Ό κύριος Γιαγνόπουλος.
— Και τί δουλεῖ κάνει;
— Είναι πατέρας τοῦ Κώστα,
τοῦ συμμαθητοῦ μου.
— Εστάλη ὑπό τοῦ Άνθου Δάφνης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ (Συνέχεια και τέλος ἴδε σελ. 214)

Τὸ πρὸς πρωτότυπο στὴν ιδέα και
τό πρὸς τρυφερό, είναι τό ποίημα τοῦ
Γιάννη Αηδόνη. Φαντάζεται ένα διαρ-
φανο παιδάκι, που θάβλεε έναν αέτο,
για νά τὸν στέλνῃ ψηλά, στα ουράνια
και νά ἐπικοινωνῇ ἔτσι με τὸν πατέρα
του και με τὴ μητέρα του. Ένα εἶδος
τηλεγράφου:

Κι' εγὼ κοντά του νύχτα μέρα,
Μέσ' απ' τὸ σπάγγο τό γερό,
Θά μίλαγα με τόν πατέρα,
Με τὴ μητέρα, και λαμπρό
Θάταν παιγνίδι, τρυφερό....

Άλλά ἡ στοιχουργία δὲν είναι τόσο
όμαλῃ κι' ἡ διατύπωση δὲν είναι
πάντα ἐπιτυχημένη. Επέιτα, —τό κυ-
ριώτερο, —για τὸν παιδαίτικο χαρτα-
εἶτό δὲν θά ταίριαζε νά βραβευθῇ ένα
τόσο θλιβερό ποίημα.

Απὸ τὰ δύο που μοῦ ἔστειλε ἡ Άτι-
ελοφόρητη, προτιμῶ τό συντομώτερο.
Αποτελεῖται από δύο μόνο τετράστιχα
τό ένα είναι μιά καλλιτεχνική περιγραφή,
και τό δεύτερο μιά όμορφη προσωπο-
ποίηση. Κρίμα μόνο που στο δεύτερο
τετράστιχο δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ κι' ό
πρῶτος στίχος: με τὸν τρίτο, ὅπως στο
πρῶτο. Θάταν κατ' τέλειο.

Μένουν τὰ ποίηματα τοῦ Στεναγ-
μοῦ τοῦ Δάσους και τοῦ Κόδριγκτων.
Έχουν και τὰ δύο τὴν καλύτερη περι-
γραφή, τὴν ὁμαλότερη στοιχουργία και
προπάντων τὴν παιδικώτερη ὕψῃ.
Τέτοιον εἶδος ποιημάτων εἶχα ζητή-
σει. Ἡ ιδέα όμως τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ
Δάσους είναι κάτω ἀπὸ σκισσοδόξῃ για
παιδικό ποίημα. Πιὸ ταίριαστῇ, πιὸ
παιδαγωγικῇ, ὑπερέχει ἡ ιδέα τοῦ Κό-
δριγκτων. Και γι' αὐτό τὸν βραβεύω.
Στὸ ἐρχόμενο φύλλο, στὴ Σελίδα
Συνεργασίας, θά δημοσιεύσω πάλι και
μερικά ἀπὸ τὰ ἐπαινούμενα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόδριγ-
κτων, [20 Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Στε-
ναγμός τοῦ Δάσους, [20 Ε]. — Ατι-
ελοφόρητη, [18 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γιάννης
Αηδόνης, [17 Ε]. — Φαέθων [16 Ε]
— Φτερωτός Άγγελος, [15 Ε].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [15 Ε] εἰς ἑκα-
στον) Σανθῇ Έλληνοπούλα. — Σεί-
ριος. — Τσελλὸ Παιδί. — Άρης.
— Έθνηκή Αναγέννησις. — Ρεῖνα τῆς
Λιανοθάλασσας. — Μεγάλη Έλλάς.
— Νεῖλος. — Σπεσιμένος Λόρδος.
— Νίκος Β. Σπανδάρος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἑκα-
στον) Προσκοπικὸ Ἰδεώδες. —
Πεῖκο τῆς Χάλκης. — Μυσοσπίς.
— Θεοαμβος τοῦ Δικαίου. — Πικροδά-
φη. — Γαλάζιος Οὐρανός. — Μίκης
Ζέζας. — Άλξες.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἑκα-
στον) Ματωμένη Κνανόλευκος. —
Μενεξεδένιο Γλυκογάραμα. — Θεο-
δόρα Γ. Μιχαήλ. — Σπουγγίτης.
— Θαλασσία Νύμφη. — Ζωὴ τῆς Ξε-
νικαῖας. — Αυσσασμένος Σκύλλος. —
Όνειρομένη Έλλάς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [5 Ε]
εἰς ἑκάστον) Τραγουδι τῆς Ένώσεως.
— Ἡρώς τῶν Δολιανῶν. — Σελινο-
λουστο Αερογιάλι. — Βασιλεὺς τῶν
Άνθῶν. — Άνθισμένη Άνοιξις. —
Αειδέας. — Θούλιος. — Αἰθάρων
τοῦ 21. — Ατρόμητο Εἰδωλόν.
— Όνειρον τῆς Κύρου. — Ξύλον
Αειλέκητον. — Οὐράνιος Θόλος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Αθήναι, 5' Ιουνίου 1921

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύεται τό τέλος
τῶν αποτελεσμάτων τοῦ Μ. Διαγωνι-
σμοῦ Ποιήματος. Εἰς τό προσεχές, ἐλπί-
ζω νά δημοσιευθῶν τό αποτελέσματα τοῦ
Διαγωνισμοῦ Δ ηγήματος κι' εὐθὺς κα-
τόπῃ τῆς Ζωγραφικῆς. Καί θά προ-
κηρυχθῇ πάλι μιά σειρά νέων Διαγωνι-
σμῶν, γιατί τώρα, μοῦ φαίνεται, που
δὲν ἔχετε μαθήματα, είναι ἡ καλύτερη
ἐποχή.

Πρῶτα - πρῶτα ἔχω νά συλλυπηθῶ
τοῦ άγαπητοῦ μου φίλου Φίλῳρον
Ροδόνην και Κλεφτοπούλου τοῦ 21
για τό θάνατό τοῦ πολυτιμοῦ πατέρα
τους. Τό μεγάλο δυστύχημα ἦλθε σέ
τίτεια ὥρα, ὥστε νά μὴν μπορῶ νά
μαλώσω τὸν δεύτερο για τὴν αντίγραφῃ
τοῦ ποίηματος τοῦ κ. Παύλου Νυθῶνα
(«Βροχή στοῦ Κῦμα») που μοῦ τό ἔστειλε
για δικό του τό ἔβαλα στὴ Σελίδα.
Άλλως τε, μαζί με τὴ βροχὴ τῶν κα-
ταγγελιῶν, ἔλαβα κι' ένα γράμμα τοῦ
βίου τοῦ Κλεφτοπούλου τοῦ 21, που
μετανοιωμένος, ὁμολογεῖ τό σφάλμα
του και μοῦ ὑπόσχεται πὼς δὲν θά τό
ἐνανακμή. Δὲν μπόρεσε, βλέπετε, νά
βαστάξῃ ἡ συνιδίση του ὅταν εἶδε νά
τοῦ ἐπαινοῦν και νά τὸν συχαίρωνται
για ἔξο προῶμα. Καί ἔσπασε. Τί νά
πῶ τώρα ἄς εἶν συγχωρημένος.

Ποῦ μ' εὐχαρίστει, Καλαματιανό
Δουλοῦδι, που μοῦ γράφει τόσο τα-
κτικά, χωρίς νά σε μέλῃ ἂν ἐγὼ δὲν
μπορῶ νάπαντῶ σ' ἐλα σου τὰ γράμ-
ματα. Πραγματικῶς, αὐτό μαρτυρεῖ τὴ
μεγάλῃ άγάπῃ που μοῦ ἔχεις. Κι' ό κ.

Ε. σ' εὐχαριστεῖ θερμά για ὅσα γράφεις
ἐξ άφορμῆς τῆς άγέλειας τῶν «Απάν-
των» τοῦ. Θά πῶ στο Ρεμπάρτο τῆς
Ψυχῇ; δι: για τό σκυλάκι της προτείνει
τόνδμα Ζερμπίνος.

Ό Κλέαρχος, Δ. Λουκόπουλος, ζη-
τώντας τὴν Άγγελία τοῦ κ. Ξενοπού-
λου, τὸν παρακαλεῖ συγχρόνως νά τοῦ
γράψῃ τὴ γνώμη του για τό ἔργο
τοῦ Ψυχῆς ὡς λογοτεχνίου. Τὴ γνώμη
του γι' αὐτό ό κ. Ε. τὴν εἰς τὴ πολ-
λῆς φορές; οὐτ' εὐχαίρει, δυστυχῶς, νά
κάνῃ ιδιαίτερα φιλοδωγὰ γράμματα.
Με παρακάλεσε λοιπόν νά τό πῶ στον
άνωτέρω φίλο μας, καθώς και σέ ὅσους:
τοῦ ζητοῦν ιδιαίτερες ἀπαντήσεις για
τό αἶσρα ζητήματα.

Ῥαῖο τό γράμμα σου, Τελλῆ
Χορευτρία. Βέβαια πῶν ἡ άγάπη τῆς
πατρίδας ἔπρεπε νά δεχθῇ ἡ άγέλιος ἡ
τὴν ἐπίταξῃ τοῦ Σχολείου σας, που ἔγινε
Σ ρατ ωτικό Νοσο-ομεῖο. Καί σὺ που
ἐργάσθηκες στὴ μετακόμιση και στὴν
ἐτοιμασία, κατ' ἐπρόθεσμον στὴν πατρίδα.
Χαίρω πολύ που τόνισα μου δικό-
σθαι τόσο, ὅχι μόνο στὴν Ε. αγγελική
Σχολή, παρὰ και στο Κεντρικό, και
στο Όμηρειο. Γι' αὐτό ἐλπίζω πὼς
σὺ πῶν πῶν ἔχω γ' ἡγορα τόσο
διάδοξη, ὅση και στας Αθήνας.

Φοροῦ τοῦ Δικαίου, ἂν κατορθώ-
σῃς νά κερδίσῃς ένα χρόνο ἀπὸ τῶν
δύο που ἔχασες, θά είναι πολύ νά α,
ἀφ' ὃ ἡ διακρινῇ σου στὴν Γερμανία
σ' ἔκανε νά μάθῃς μιά γλώσσα τόσο
χρήσιμη σάν τὴ Γερμανική. Ναι, αὐτὴ
που ρωτῶς είναι συνδρομή μου.
Για τό άλλο σου ἀπαντῶ, δι: διαν ἡ
ὁμοιότης μιά; Ας ἴδωμεν με ἄλλη, ζη-
μοσιευμένη, ὁφείλεται σέ σύμπτωση,
σέ συνάντησιν, — κι' αὐτό εἶμαι σέ θέση
νά τό κ' ἴνω, —ό διαγωνιζόμενος δὲν
τὴ χάνει. Τὴ χάνει μόνο ὅταν είναι
προσὰ ὡς αντίγραφή, δηλαδή κλοπή.

Σεραῖν Γ. Αἰπ., ἔχουμε πολλὴ
κ' ἂν μὲ γράφῃς. Θά ἦθε α νά
ἐπαίρεις και ψευδώνυμο, για νά μοῦ
γράφῃς συχνά.

Νί, Διαβολάκι τῆς Ἡλιονόλεως,
εἶμαι πάρα πολύ ευχαριστημένη ἀπὸ
τό γενναῖο ἐσπάθωμα τοῦ Συλλόγου
σας. Με μεγάλη μου χαρὴ θά σε γνω-
ρίσω και προσωπικῶς ὅταν θά ἔλθῃς
ἐδῶ.

Εἶδες, Αἰέ, δι: αὐτό τό ψευδώνυμο
ὁδὲ ἐνέκρ.να. Καί χαίρω πολύ που
ἄφρσες τὴν «Ψευδο-τροπὴ» κατὰ μέρος,
για νά μοῦ γράψῃς, που ἐλπίζω τώρα
νά τό κάνῃς τακτικά.

Με ρωτῶς, Αἰθροστόμη Ἡγῶ, τί
αἰσθημα εἶν' ἐκεῖνο π' ἂν καταλαβῶναι
τόν τελεόδοτον τοῦ Γυμνασίου σὲ τε-
λιτωτό μάθημα... Έχεις δικιο, καθώς
κι' ὅλοι σου οἱ συμμαθηταί, που τοῦς
ρώτῃς και δὲν μπόρσαν νά τό προ-
διρίσουν. Γιατ' εἶν' ένα αἰσθημα σύν-
θετο, άνδμικτο, γλυκύπικρο κι' ἐπομένως
ἀποσπιδόριστο. Αἰφῶν δι: δι: δὲν είναι
καί τό ἴδιο για ὅλους.

Νά κι' ἡ πα κα μου Αἰλή, ἡ ἄλη-
μόνητη, που μοῦ γράφει σήμερα με
τόση άγάπη, για νά μοῦ κάμῃ δύο συν-
δρομῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ένας είναι
ὁ γις ε της. Πὼς περνοῦν τὰ χρόνια! Ἡ
Αἰλή, σήμερα ἔχει γιό που τὸν κάνει
συνδρομητή. Άλλά τώρα μπορῶ νά
πῶ και τὸ ὀνόμα της. Είναι ἡ κυρία
«Αμεινιά Σάφεινα, στὴ Ζάκυνθο. Καί
για νά καταλάβῃς πόσο μ' αγαπᾷ, ἀπὸ
τότε που ἦταν ἀπλῇ Αἰλή, άκούστε τί
μοῦ γράφει: «... τίποτ' άλλο δὲν θά σοῦ

πῶ, παρὰ μόνον δι: ἀπὸ τὴν κάμαρά
μου δὲν λείπουν ποτὲ οἱ τόμοι σου.
Καί ἔρεις, πάντα κοντά στο κρεβάτι
μου. Πέρσο τό καλοκαίρι, που ἦταν
ἐδῶ ἡ Έλληνική Θεότης (ἄλλη ἄλλη
σμένητη καλὴ μου φίλη αὐτῇ, ἡ δ.
Δομνικά Ρόμα) που ἰδάνισε και τοῦς
δικίους της και τοῦς ξαναδάδατα ὅλους».

Ναι, τὰ χρόνια περνοῦν... Τὸ ξέρете
λοιπόν πὼς πολὺ γρήγορα θά ἔχω συν-
δρομητὴ και κανένα γιό... τοῦ Κοπνοῦ;
— Μάλιστα! ἡ φίλη μου αὐτὴ μοῦ
αναγγέλλει σήμερα τοῦς ἀρραβῶνας τῆς
μ' ένα λαμπρὸ νέο στὴν Κέρκυρα.
Τῆς στέλνω τὰ πιὸ ἐγκάρδια συχαίρη-
τήρια και τῆς εύχομαι νά είναι ευτυ-
χημένη ἡ ὅλη τῆς τῇ ζωῇ, ὅπως
τῆς ἐξέει. Άλλά τό χαμπὲρ μοῦ τὸν
ζωγραφίζει μόνο με λόγια! δὲν θά μοῦ
στελῇ και κανένα σκίτσο; Καί νά τοῦ
πῇ ἐκ μέρους μου πὼς τὸν ευτυχίζω
που παίρνει τέτοιο κορίτσι.

Δὲν ξέρω Ἀρχύλι, ἂν βγαίνῃ ἄκομη
τό «Δελτίον τῆς Ακαδημίας» και ἡ
«Επιστημονική Ἠχώ», που ἦταν ἐπί-
σης λαμπρὸ περιοδικό στο εἶδος του.
Όσο για νά γίνη ἡ «Διάπλασις» τέτοιο,
δηλαδή ἐπιστημονικό για παιδιὰ, τί νά
σοῦ πῶ! Πολὺ καλὴ ιδέα μά... ποῖος
νά τὴν ἐκτελέσῃ; Εἰγὼ βέβαια δὲν θά
ἤξερα. Καθένας, βλέπετε, στο εἶδος του
καί με τό σκοπό του.

Χαίρω πολύ για τὴ γνωριμία, Κε-
κυραϊκό Διαβολάκι, και σ' ευχαριστῶ
για τὴν πολλὴ σου άγάπη. Δὲν ἔπρεπε
όμως νά πικραθῇς τόσο, ἐπειδὴ ὁ δά-
σκαλός σου ἔτυγε νά μὴν ἔχῃ σωστὴ
ιδέα περὶ τοῦ περιοτικῶς μας. Νά ἴδῳ
λοιπόν, θά κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσή σου
και θά μοῦ γράψῃς συχνά; Νόστιμο
και τό σκίτσο σου για τό ἐσπάθωμα.

Ρόδον τῆς Χίου, ευχαριστῶ και
σένα και τὴν ἀδελφῇ σου για τό ἐ-
σπάθωμα. Πολὺ με συγχίτησαν αὐτὰ
που μοῦ γράφετε. Ναι, ἔχε ὑπομονὴ
κι' ἐλπίδα. Θά γείνῃς τελείως καλὰ.
Ῥαῖας ἐπιστολῆς μοῦ ἔστειλαν
αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα και οἱ ἐξῆς:
Καρνοθαύτης, Κορφατιόπουλη,
Δουλοῦδι τῆς Καοδιᾶς, Αφρισμένο
Κῦμα, Τιμημένο Τουφέκ, Ποίγημη
Ζιλλᾶ, Επαυστάτης, (και τί ὠρατό
σκίτσο!) Ποιγηῆτισσα τῶν Δολιάρων
Ἰδεώδης Πυρομοτοπούλα και Παπα-
ροῖνα. — Εἰσέλεσα τὰς παραγγελίας
των και τοῦς ευχαριστῶ ὅλους για τὰ
καλὰ λόγια, ἐσπάθωματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα εἶλα τὰ
ἐξῆς: «Συνάντησις». — «Με τό φῶς
τῆς Σελήνης». — «Τὸ φτωχόν». — Ἡ
Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως. — «Τὸ Κε-
νεῖοπουλο» κτλ. — «Τὰ παθήματα τοῦ
Γιαννάκη». — «Πεῖζα και «Εμμετρα».
— «Τὸ τετραπέρατος Ἡθοποιός». — «Τὸ
Σαλόνι μας». — «Κρητικὸ Γράμμα».
κτλ. — «Τῆς Σαίγινης». — «Τὸ φωτεινὸ
καεῖδι». — «Τὸ παῖγμα τοῦ Παλιὰ-<

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀλὴν Δοροίκην (χίρην πάρα πολὺ πὺ ξαναγορίζεις) Πικραμένη, Καρδούλαν (κι' ἐγὼ δὲν σὲ εἶχα ξεχάσει) Μεγάλην Ἑλλάδα (βραβεῖον ἐπέστειλα) Ἰοάννα Βάγρα (εὐγε, ποὺ ὁ ὦνο φη ἡ μεταίρεση ποὺ δημοσιεύσεις ἐκεῖ σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ γὰρ μου.) Τρολὴν Χωματοπούλαν (καλῶς ἤλθες σὲ περμένον) Μεγάλην Ἰδέαν (ἐν ἡφθ.) Ἐπιτάλοφην (καλὴ διασκέδαση στήν πατρίδα καὶ καλὴ ἐπιτυχία στὸ ἐκσπάθωμα) Ἡορὰν (ἐπέστειλα 25ον.) Ἰππότην τῶν Ἀστέρων (διεδιδάσθη) Σκόρπια Φύλλα (σὲ τέτοιες περιστάσεις γράφω: ὁ φίλος μου Σκόρπια Φύλλα... ἀλλὰ τὸ ἐστάλη ἀπὸ τὰ Σκόρπια Φύλλα πᾶσι καλὰ στήν τελευτά σου ἐρώτηση ἀπαντῶ καί) Νεφέλ, Ἐλληνα (τὰ εἶπα: δὲ τὰ διαβάσω, καὶ ἂν εἶνε καλὰ, ἄποιο θὰ δημοσιεύσω τότε σοῦ στέλνεις κι' ἄλλοι) Γακιῶν Ἀγοραστὴν (ποῦ τόπος; καὶ πῶς θὰ ἐξακριβῶνα ὅτι ὁ γράφων εἶναι τακτικὸς ἀγοραστής, καὶ ὅχι ἐκτακτός ἢ ἄποιο ἀναγοστής; ἔπειτα κι' αὐτοὶ λαμβάνουν μέρος στοὺς διαγωνισμούς ἐπὶ πληρομῆ...) Ρήγαν Φροσίων (ἐπέστειλα κι' ἐκράτησα σημειώσιν διὰ δύν εὐχαριστῶ) Ἀρελὴ Γυναικού-παιδα (τὴ εἶδα, τὰ εἶδα: ἀλλὰ τὸ καλύτερο σ' αὐτὰ εἶναι ἡ συνήθεια) Ἀργεολοῦλοδο (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐκσπάθωμα ὅρι στήν ἄλλο κοσμο, γιὰτὶ δὲ ὑπάρχει... ταχυδρομικὴ συγκοινωνία) ὥστε φυλάξω ἀπὸ τοὺς Ἀραπάδες! Κολύβριον (τὴν εἶδα καὶ ὡς νὰ εἴ-θης) Πυγολαμπίδα (αὐτὸ, εἶδες, σοῦ ἐδιάλεξα τίνας εἶναι ἡ μεταφράσις τῆς stance; ὅχι δική σου βέβαια ἀλλὰ ἐμεῖς ἐλόμεν τὰς θανασιὰς μεταφράσεις τοῦ Τέλλου Ἀγρὰ) Νεορίδαν τοῦ Εὐρύτου, Λήθην, κτλ. κτλ.

Θεόδωρον Λαζ., Βασίλειον Ἰθ. Γκ'δβ., Τάκην Πα., Σὲρ Ραβεγ γάρ, (ἐλάβα εὐχαριστῶ.)

Αἰδμον Οδοῦν, Ἀθηνῶν Ἰπ-πότην, Ἀγκάδι, Γυμνασιακὸν Ζιζάνιον, Κόρη τῆς Αἰθέρως, Καρυο-φύλλου τοῦ 21 (ἐπέστειλα.)

Εἰ: ὅσας ἐπιστολάς ἐλάβα μετὰ τῆν 7 'Ιουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐ-
ξῆς ὁκτώ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. Ἐ-
καστὸς τόμος δραχ. 5, ταχυδρο-
μικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δραχ.
5,80 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ
δρ. 6,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1920)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 27 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος
δραχ. 16 καὶ ραμμένος δρ.
18. Ταχυδρομικῶς τέλῃ ἐκαστοῦ
τομοῦ προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ
50 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ.
3.— εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τὸ πρῶτον κατ' ἔξοχον τοῦ
καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι
ἡ ἐγκαίριος ἀνανεώσις τῆς
συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 196ου Διαγωνισμοῦ
παιδ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης
Ἀυγούστου ἄλλα καὶ περὶ τῆς προθε-
σμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν
ἀκόμη δημοσιεῦθῃ ὅπως καὶ τῶν προη-
γουμένων φυλλαδίων.

415. Δεξιόφρος

Πόλις εἶμαι τῆς Ἑλλάδος.
Μ' ἂν μαζὶ μου κατορθώσης
Κάποιο ἀρχαῖο βασιλεῦς
Καὶ πασιγνώστον νὰ ἐνώσης,
Ἄλλον, λῦτα ὁμοῖό του
Βασιλέα θὰ φανερώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰθέρου Οὐρανοῦ

416. Δυοῖα κινὸς Δεξιόφρος

Τρομάζανε σὰν εἶδαν
Τὴ μύτη μου... λινή,
Καὶ μ' ἐπέστειλαν νὰ γελῶ
Σ' ἓνα ὥραϊο νησί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τοῦ Σκοῦ

417. Μεταγραμμῆτις

Ἀλ' αὖ ἀπὸ 'να ἔρπετο
Μονόχτα τὸ κεφάλι
Καὶ μὴ μόνῃ ἱστορικῇ
Ἀμέσως ξεπροβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταλ' ἄβ

418. Αἰνίγμα

Στὴ στιγμὴ θεὰ με λύσης,
Ἄν κοιτάξῃς στὰ ψηλά.
Τὴν οὐρὰ μου ὅσο κι' ἂν σβύτης,
Πάντα θὰ μοῦ μένῃ οὐρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόκκινου Κρίνου

419. Ψαροκόκκαλιν

Νάνε κατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ
γραμμάτων, ὥστε νὰ γινώσκωνται κατὰ
σειράν: δένδρον, πόλις τῆς Μ. Ἀσίας,
ὅρος νήσου, διοικητικὴ διαίρεσις, νήσος
τῆς Ευρώπης, ἐπιδημία, θάλασσα τῆς
Ευρώπης, μυστήριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρου τ. Εὐτυχίας

420-422. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὶ γράμματος ἐκί-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχη αἰσιθῶν
ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι
λέξεις:

σαπρὸς, κ' πρὸς, κάπως, μικρὸς,
πέρως.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀσημάκη Α. Ζορμπᾶ

425. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἡπειρον, τὰ
δὲ τρίτα γριμματα νήσον τῆς Ἑλλάδος:

1, Ἀρχαῖος ζωγράφος, 2, Χώρα
ἀρχαία τῆς Μ. Ἀσίας, 3, Στρίγμη, 4,
Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, 5,
Τιτάν, 6, Προφήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυσικᾶς

426. Γρίφος

6 T T

6 T T

6 6 6 6 T T T T περ

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

6 T T

427. Ἑλλειπσοῦμφωνον

εοο - ο - υε - αιο - αχο

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κύμα τοῦ Αἰγαίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

428. Triangle

**** = Saison.

**** = Petiteile.

*** = Crime

** = Cónjonction

* = Consonne

Perpend: les mêmes.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀδάμαντος

429. Sans voyelles

Cht - chd - crnt - l - * - ird

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρᾶ Δάφνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 12 καὶ 13

176. Νινυῖ, (νύν, εἰσί.)—177.

Ἰζώβοι: (ἰα, κβω, π...) Ἰαπετός:

(ἰα, πτω, σί...),—178. Βυρβώι -

Βύρων.—179. Τὸ ραπάνι.

180. Α Ρ Α Ρ Α Τ 181. ΝΕΑ-

Κ Α Δ Μ Ο Σ ΠΟΛΙΣ (ἐλ-

Δ Ο Χ Ο Πίς, Ἀζώλος,

Γ Σ Δ Σ Πλειός, ὅτιον,

Ο Ο Ἰπός, Ἰασις,

Σ Σ σπίνος.)—182.

-183. 1, Τὴ ἀγροία καὶ τὰ καὶ

σια στήν Ἑλλάδα ἔχουν καστανὰ μυλ-

λιά. 2, Αἰτὴ τῆ νήσου ἔχει ὠραία φύ-

ση.—184. Κὴ παρὰ μυστὶ χοροί:

ἐστὶ.—185. Δέκα μέτρα κι' ἓνα

κόβς (δύκα μέτρα -

ναῖα ὅδε.)—186.

Aucune, car tous

les deux prei-

g nent.

187. D P E

I I M

B R A V O

R N N

D O E

188. Λαμία (λᾶ, μία.)—189. Ἄν-

θος (ἄν, θώς.)—190. Φεῖδων-Φαί-

δων.—161. Γάμος-Μάγος-Πάγος.

190. ΑΛΒΑΝΙΑ 193-197. Διὰ τοῦ

Λ Ε Α Ν Ε: μέσος, εἰς, Εὔ-

ΒΕΝΕΤΙΑ Ε: μέσος, εἰς, Εὔ-

Α Ε Ρ Ε ρος, λέξις, θέμα,

ΝΑΪΡΙΟΝ —198.3+10×7.

Ι Ι Ο Ν 14-9+5-11=

ΑΝΑΠΝΕΩ

0.—199. ΚΡΗΤΗ (Κύρος Ἀρης.

Ὀμηρος, Ὑπάτη, Μάγχη.)—200,

Στραβὸς στραβὸν ὠδήγησε καὶ πῆσας

σὲ λάκκον. 201. Εἰ χωλὸν παροικίης,

ὑποσκάξῃ μανθῇ. (Ἠχώ λόπα-ρικ

εἰς εἰς ὑπὸ σκα-ζεῖν-μαθ' εἰς ι.)

—202. Un bienbait n' est jamais

perdu.—203. Respectez Dieu.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὰ πολλὰ λέξεις με ἀπλᾶ
στοιχεῖα δρ.2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέσον
τῶν 10 λέξ. 20 λεπτὴ λέξις, με παχέα δε
στοιχεῖα λεπ.30 καὶ με κεφαλαία λεπ.40

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

(ΚΑ.—216)

Α νταλλάσσωμεν Μ. Μυστικὰ με ὅλους

καὶ αὐτοὺς.

ΑΦΡΙΚΑΝΑ, ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(ΚΑ.—216)

Φ αληγοικὴ Ἀβρα, σὲ ἀνακαλύψαμε.

εἰσαὶ ἡ Κ. Σ.

ΑΦΡΙΚΑΝΑ, ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(ΚΑ.—217)

Δ έχομαι Μ. Μυστικὰ. Καλύτερα βρα-

θευθίσανται. Δίμνος προθεσμία.

Δοίς: Ν.Π.Σ. Poste Restante,

Ἀθῆναι.

Πέγκροφ

(ΚΑ.—218)

Σ ατανᾶ, σὲ ἀνεκάλυψα κρατῶ τὰ

γράμματά σου! Πρόσεξε.

Εὐγενὴς Ψυχὴ

(ΚΑ.—219)

Μ ΑΡΑΜΕΝΗ ΝΕΙΟΤΗ, σὸ ἀλη-
θὲς πρῶτοντο «Φιλολογικὸν σα-
λόνι» σς, τιμὴ θὰ θεωροῦσα λαβαί-
νοντας μέρος.

Νίκος Σγοῦρος

(ΚΑ.—220)

Π ερωτὴν Καρδιδ, Γλυκεῖα Ἐλ-
λάς, σὲ ἀνεκάλυψα: εἰσαὶ ὁ Ἰάκω-
θος Πολυκράτης.—Κόρη τοῦ Αἰθέρως

(ΚΑ.—221)

Γ αλονὸ Ἑλ' ἡννόπουλο, εὐχαριστῶ
διὰ προτίμησιν. Σύστασις: Kalli-
opi Ioannou, Pharmacie Hippo-
crate, Suez.

Φοινικὶ

(ΚΑ.—222)

Μ ελλοθ' ὠνατῇ. Ἡ' ἰογέννητῇ;
Ἀνθεμῖς. κοινὴ πῆλτε λιγανὶ νι-
λῶς βρῆτε τήν:—Ὁνειροστάλαχτῇ.

Δακ νοστέλαχτῇ.

(ΚΑ.—223)

Χ ιώτικη Τριαντάφυλλο, Ἐπτά
λοφῇ, θέλου εὐδονατὰ μας.—
Ὁνειροστάλαχτῇ: Δακρυστάλαχτῇ

(ΚΑ.—224)

Π εισομτᾶρα, Πεττανηθιακὴ Ἀκ-
τῇ, διχσθαὶ τὸλεμον με παιδικὰ
πνεύματα;—Σκό πια Φύλλα

(ΚΑ.—225)

Δ ΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ἀναθασμένως στὰ μέλη τῆς προχθε-
σινῆς ἀγγελίας ἐμ-ῆς Γλυ-εἰα

Ἑλλάς ἀντὶ Σκόρπια Φύλλα.

Μέλη: Ἀνδρέας Παπᾶς, Ἀλέξαν-
δρος Πεστομαίς γλου.

ΠΕΙΡΑΓΙΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

(ΚΑ.—226)

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σ τις 30 Ἰουνίου γίνονται ἀρχερεσις.

Σ προθεσμία ὑποληφτότης: μέχρι 30

Ἰουνίου. Ἡ Ἀντιερ σωπεῖα Δράμας

ἔγι: ἐ Παράστημα: Πρόεδρος: Κο-

λύβριον.

ΚΥΑΝΟΔΕΓΓΙΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

(ΚΑ.—227)

Τ αίστομα: σὸ πλεῖστον τῆς δοξασινης
Δημοκρατίας.— Σόρα Δεξινέβ

(ΚΑ.—228)

Σ ὕλλογε Ἰωνίου, περιμένοντες ἀπαί-

στην ἀνυπομένως.

Πειραϊκὸ Διαβολάκι, Τραγοῦδι

τῇ: Δευτεριάς.

(ΚΑ.—229)

Δ ιαγωνισμός cartes - postales. Βρα-
βεῖον: Δόν Κιχότης. Προθεσμία

10 Ἰουλίου, Στελάτε: Κων. Δ. Τριαν-

ταφύλλου, Βελεστίνου.

(ΚΑ.—230)

Δ ημοκρατία, σὲ ὑλ' ἡττῇ ἔγω. Στεθε

καταστατικὸ μέσο: Διαπλάσις.

Ἀλλήλη γραφῶ με φ λελευθέρους.